

...I ES VA FER LA LLUM

Va decidir que havia arribat el moment, ja no volia viure rodejat d'aquell ambient tan calorós i ofegador, en què havia viscut tota la seua vida. Volia anar a viure a qualsevol lloc que fóra més gèlid i inhòspit, on es poguera respirar intimitat. Li va costar però, finalment, trobà el lloc perfecte. Era una casa prou antiga, que aguantava en peu des de feia unes set dècades, tenia tres plantes i un soterrani ple de pols i misteri, perfecte per a dur a terme el seu treball. La casa estava rodejada d'un jardí fet malbé i que anava a continuar en aquestes condicions ja que el seu treball d'espia el tenia molt ocupat.

El senyor Ken portava en aquest negoci uns dotze anys i fins ara sempre havia solucionat tots el enigmes que se li posaven al davant. La seua roba era de talla més xicoteta que la que duïen normalment els homes, i de textura prou rígida, com el plàstic.

Un matí mentre eixia a pel correu, a l'altra banda del carrer, va conèixer a dues de les seues noves veïnes. Les dues eren de pell pàl·lida i una mica més altes que ell, ambdues eren iguals i lluien la mateixa figura excepte per una cosa, el color dels seus cabells. Una d'elles era rossa i l'altra castanya. Des de la finestra del soterrani el senyor Ken no podia passar per alt aquell color rosa tan cridaner que caracteritzava el cotxe de les seues veïnes.

Al principi no va notar res estrany, però passades unes quantes setmanes, s'adonà que alguna cosa no era gens normal en aquella casa, també de color rosa. Uns dies les seues veïnes se n'anaven de casa a cavall i tornaven en moto o se n'anaven en el cotxe i tornaven en bicicleta. De vegades vestien com si foren metgesses, altres com si treballaren a l'escola i fins i tot vestien de policies. Aleshores decidí investigar aquells successos, va començar per seguir-les, uns dies les perdia de vista, i altres observava com es quedaven simplement assegudes a la vorera. No havia observat una cosa tan estranya en tota la seua experiència.

No s'atreveïa a preguntar per si ho consideraven una indiscreció per la seua part; aleshores decidí anar a fer una volta per a veure si algú li podria resoldre tots els seus dubtes. I encara més estrany, per a la seua sorpresa, va descobrir que aquell lloc era tan inhòspit com ell pensava, ja que literalment no hi vivia ningú més.

Aquesta situació li va arribar inclús a fer por, i decidí tancar-se per un temps al seu soterrani i pensar-ho detingudament. Passat aquest temps va decidir que aquella tranquil·litat més que agradar-li l'inquietava i decidí tornar a la seua antiga vida. Mentre guardava l'equipatge al cotxe es quedà paralitzat, no podia moure ni un dit. La foscor d'aquell lloc desaparegué de sobte i una llum molt intensa el va cegar completament.

La mare acabava d'entrar a l'habitació i alhora que encenia el llum digué a Carlota i a Enric que ja era hora de sopar, que arreplegaren tots els joguets i guardaren en el seu lloc les Barbies de cabells rossos i castanys i aquell Action Man vell.

Només un desig

Només un desig. Té un dia per a pensar-ho i no està sent gens fàcil. Ha passat tota la nit amb els ulls oberts, meditant, és una decisió molt difícil. No a tot el món li concedixen un desig.

Tot va passar la nit del dia anterior. Va eixir de copes, com de costum, i en un bar va conèixer una xica que pareixia prou interessada en ell. Van estar parlant tota la nit i cada vegada la xica li plantejava qüestions més complicades, i parlaven de temes que a ell se li escapaven; però la xica pareixia més misteriosa que intel·ligent. Llavors va ocórrer; la xica li va dir que li anava a concedir un desig, però el més estrany de tot és que no ~~li~~ va sorprendre, ni va pensar a fugir d'aquella cita boja, sinó que alguna cosa en el seu interior va fer que la creguera completament. Després, quan se n'anava, la xica li va dir: "Tens vint-i-quatre hores".

Ara ell es troba en la seua habitació. Falta una hora perquè la xica es presente, i no deixa de pensar. Primer pensa en el que necessita i el que li agradaria tindre: diners, fama, poder, ...; però no, vol anar més enllà. Pensa en l'inabastable per a qualsevol altre home: la immortalitat. Sí, es veu atret per eixa idea però, un moment, de tots és sabut que darrere d'un desig pot amagar-se una desgràcia i no està disposat que li la juguen; per això acaba rebutjant la immortalitat i l'eterna joventut. A qui li agradaria veure morir a tots els seus familiars i amics? Acabaria portant una vida eterna d'amargor. I les respostes a les eternes preguntes de l'home? No, una vegada satisfeta la seua curiositat es quedaria com ara; a més, no està segur de voler saber si, per exemple, Déu existix realment. Certament, estes complexes qüestions l'espanten prou. L'afany de voler trobar respostes l'obliga a pensar en viatges en el temps, no sols per a saber què va ocórrer de veritat en la història, sinó per l'atracció que sent de poder trobar-se embolicat en una autèntica batalla històrica en l'època de l'Imperi Romà, o passejar pels carrers de l'antiga polis d'Atenes, no per les seues ruïnes... Sens dubte açò podria ser meravellós, però ningú coneix els misteris que proporciona el temps, i si la seua presència pot influir d'alguna forma en la història. És massa responsabilitat tindre la capacitat de poder canviar la història i el seu transcurs. Viatjar en el temps no, però, ¿poder parar-lo al seu capritx? És una opció prou atractiva, però mentres el temps estiguera parat, ell envelliria, al contrari que les persones que l'envoltarien. Mentres divaga indecís sobre el seu possible desig, algú crida a la porta de sa casa. És la xica de la nit anterior. Ell li obri la porta. Ella està increïble. Sense dir res, ella li concedix el que l'home més desitja en eixe moment; i encara que siga del més ordinari i que ja ho ha fet abans i que res té a veure amb les anteriors enrevessades qüestions, no se'n penedix. Al despertar-se l'endemà, la xica ja se n'ha anat. Mai sabrà qui era.

La maleta

Es va despertar quan es va encendre la llumeta que indicava que havien de posar-se els cinturons perquè estaven a punt d'aterrar. Es va menejar en el seient, inquieta, i va recordar amb nostàlgia l'emoció que li produïa viatjar en avió quan era una xiqueta. Va esbossar un somriure. Com havia canviat tot. Ara agafava tants avions que pujar-ne a un ja no era tota una aventura, sino una activitat rutinària més. Va mirar per la finestreta i va vore els arbres nevats de Helsinki, que pareixia un pastís de merengue. Finlàndia li agradava, era un dels llocs on havia sigut realment feliç, i es sentia com a casa.

Va baixar de l'avió i es va dirigir a per la seua maleta. Estava molt cansada i mentres esperava va pensar que era irònic, tota la seua vida cabia dins d'una maleta blava. La va agafar i es va dirigir cap a l'eixida de l'aeroport. Va vore gent sonrient esperant a amics o familiars i es va sentir un poc sola. Sempre li passava, no aconseguia acostumar-se a la soledat. Però estava a Finlàndia per a visitar una de les seves millors amigues, i al dia següent agafaria el tren per arribar a la casa. Va agafar un taxi i es va dirigir a l'hotel, mentre veia la posta del sol a Helsinki. Quan va arribar a l'hotel, estava tan cansada que es va tombar al llit sense llevar-se les sabates. De sobte, li va cridar l'atenció una cosa de la maleta. La seua maleta portava nugats a l'ansa dos llacets de color blau per a identificar-la mes fàcilment, però no els veia. Es va alçar i, efectivament, eixa maleta, encara que era igual que la seua, no els portava. Nerviosa, va obrir la maleta i va vore un pijama d'home i un necesser que no era el seu. Va mirar el paperet en el qual estava la seua adreça i va llegir: "Mikko Hälonen Aleksanterinkatu 21B Helsinki Finland" Estava tan cansada que s'havia equivocat de maleta! "I ara què faig?" va pensar. Tenia dues opcions, podia quedar-se a l'hotel esperant que algú la cridara dient que tenia la seva maleta, o be podia anar a eixa adreça i deixar la maleta allà.

Es va decantar per la segona. El carrer no estava lluny de l'hotel i més o menys coneixia la zona. Va mirar per la finestra, s'estava fent de nit, i hauria d'afanyar-se. Es va abrigar bé perquè feia molt de fred i va eixir al carrer. Al sentir la frescor en la cara i la soledat de la ciutat la va envair una sensació que sempre tenia quan viatjava, una mescla d'emoció, de llibertat i, un poquet, de por. Va caminar ràpidament pels carrers solitaris i hi va arribar. Aleksanterinkatu 21B. Era una casa antiga, de l'estil de les de Helsinki, una mescla de neoclassicisme europeu i rus. Hi havia llum dintre. Estava nerviosa, molt nerviosa, com mai ho havia estat en els últims dos o tres anys. Amb la mà tremolant, ja no sabia si de fred o de nervis, va cridar al timbre.

Li va obrir un home, alt, ni lleig ni atractiu, un finés normal, amb els cabells rossos. El va mirar als ulls, un ulls grans i blaus com el cel, que expressaven una mena de sorpresa i diversió, i no va saber què dir. Després d'una estona, que a ella li va parèixer una eternitat, ell li va dir unes paraules en finés. Ella li va dir en anglés que pensava que tenia una cosa per a ell. Aleshores ell va mirar la maleta i va somriure: 'Yes, I think I have one thing to give to you too'.va dir. I la va convidar a passar. La casa era menuda però molt acollidora, es van asseure en el sofà i va vore la seua maleta, amb els llacets, en un racó del menjador. Li va donar xocolata per a beure i es van posar a parlar. Primer de les maletes, de l'avió, de Finlàndia... però després d'altres temes, i, fins i tot, d'amor. Ella no sabia el que estava fent, estava a casa d'un desconegut a Helsinki i era de nit, però necessitava parlar amb algú. Li ho va contar tot: que mai havia tingut sort amb els homes, que trobava que els donava massa importància i que només s'havia enamorat una vegada, i encara pensava massa en ell. L'home l'escoltava atentament, li va contar la seua vida i van estar parlant tota la nit. No s'havia sentit tan bé en molt de temps, notava que ell la comprenia, però quan va arribar el moment de contar-li el seu primer amor no va poder aguantar i es va posar a plorar. Ell la va abraçar, consolant-la i dient-li que no passava res, que havia d'oblidar ja i pensar en altres coses. Ella li va dir que sí, i tan cansada com estava, es va adormir als seus braços. De sobte es despertà. On estava? Es va aixecar i va vore l'habitació de l'hotel. Confusa, va mirar la seua maleta. Tenia dos llacets de color blau. I es va posar a plorar.